

[Chr. R. Christensen.]

duktionen trods adskillige Vanskeligheder under Isvintrene og leveret saa meget Brødkorn, at man kan sige, at Landbruget fuldt og helt har opfyldt sin Samfundspligt paa dette Omraade. Jeg siger ikke dette for at fremhæve det som en særlig Dyd, men kun for at understrege, at en naturlig Opgave er løst, og jeg vil gerne tilføje, at hvis det ikke var sket, hvis der var sket det utænkelige, at Landbruget for økonomisk Fordels Skyld havde standset eller hemmet Brødkornsproduktionen, saa vilde jeg have fordømt det meget stærkt.

Vi har saaledes klaret os Krigsaarene igennem paa en god Maade, men til Gengæld har vi nu i den første Fredssommer set Befolkningen mangle Brød. Landbruget har klaret Produktionen, Staten har klaret Pris-spørgsmaalet, men andre Kræfter har haft Held til at forhindre, at Brødet kom frem paa Forbrugernes Bord. Det maa paa det stærkeste beklages, at en lille Kreds af Mennesker har sat Samfundshensynet til Side og gennem Strejke har kunnet forhindre Befolkningen i at faa Brød paa normal Maade i adskillige Uger. Vi har oplevet nogle Aar, hvor vi stod sammen for at bjærge Landet gennem Krigssituationen. Det, der sker nu, tyder paa, at der er nogen, som har glemmt, hvad vi har lært, og det er for mig uhyre forstemmende, at vi, endnu medens man fejrer Freden, er naaet dertil, at vi maa se en Del af Københavns Brødforsyning standset. Den Tilstand, at en ubetydelig Gruppe af Medborgere kan standse Samfundets vigtigste Produktioner og, vel at mærke, har Vilje til det, er uheldig; og den Strejke, der afskærer Befolkningen fra at faa Brød, maa høre op. Tiden er nu inde for Regeringen til at finde Midler til at bringe denne Situation til Ophør. Det maa forlanges, at man snarest griber ind for at skabe saadanne Forhold, at Brødforsyningen atter kan blive normal. Det er Befolkningens Ret at faa Brød, og det er Samfundets Pligt, saa længe der overhovedet er Mulighed for det, at sikre Brødet.

Idet jeg paa mit Partis Vegne anbefaler Forlængelsen af denne Lov som en selvfølgelig Ting, understreger jeg derfor samtidig Forventningen om, at Brødet fremtidig maa være til Befolkningens Raadighed i fornødent Omfang.

Laurits Pedersen: Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Forlængelsen af denne Lov. Det er rigtigt, som der er sagt, at det har været en meget vigtig

Lov, fordi den i høj Grad har medvirket til, at vort vigtigste Næringsmiddel, Rugbrødet, har kunnet holdes nede i en Pris, som har været rimelig under de givne Forhold. Under alle Krigsaarene, bortset fra Aaret, hvor den strenge Vinter bevirkede, at vi fik meget lidt Hvede, har Høsten heldigvis været saaledes, at Befolkningens Forsyning med Brød har været sikret. Det bliver forhaabentlig ogsaa Tilfældet i indeværende Høstaar, men Høsten staar jo desværre for en meget stor Del paa Marken endnu, og Landbruget foretager i disse Dage et meget ihærdigt Arbejde for at redde den danske Høst og det danske Brødkorn. Befolkningen maa vide, at det Vejr, vi har i disse Dage, er af meget alvorlig Art, og der gaar Dag efter Dag Millioner til Spilde, fordi vi har saadanne Vejrforhold; men der er ingen Tvivl om, at der fra Landbrugets Side bliver gjort, hvad der kan gøres for at redde den danske Høst — selvfølgelig!

Det har ogsaa været heldigt, at vi i disse Krigsaar har kunnet undgaa at forpligte Landbruget til at dyrke Brødkorn. Heldigvis blev Priserne paa Brødkorn saadan fastlagt i Begyndelsen af Krigen, at der ingen Divergenser har været. Befolkningen har kunnet se Ernærings-situationen roligt i Møde, fordi Prislaget var et saadant, at Dyrkningen blev fortsat paa normal Maade, uden at man paa noget Tidspunkt behøvede at interessere sig for at lægge nogen Pligt paa Landbruget med Hensyn til Dyrkning af Brødkorn.

Men jeg kan give den foregaaende Taler Ret i, at det er en horribel Situation, vi staar i i Dag, at en lille Kreds af Mennesker kan forhindre, at man kan faa Rugbrød i Danmarks Hovedstad. Tænk en Gang, hvilket Ramaskrig der vilde rejse sig og berettiget vilde rejse sig, hvis Landmændene vilde holde Korn tilbage. Man maa spørge den siddende Regering: Er det ikke Meningen, at Lands Lov og Ret skal holdes? Saa vidt jeg ved, er det forbudt at strejke, og man kan ikke Dag efter Dag og Uge efter Uge roligt se paa, at en lille Kreds strejker, saadan at Befolkningen ikke kan blive forsynet med Brød. Det er en saa alvorlig Situation, at jeg synes, Regeringen maa tage sig af det og bringe den Strejke til Ophør. Det nedbryder Retsmoralen, at dette kan fortsætte saa længe, som det har fortsat.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Gennemførelse.